

Vida de Maria (XVI). Sepultura de Crist

L'escena de la Pietat ens mostra de nou Crist als braços de Maria. La Mare acull al Fill rebutjat pels homes.

Jesús havia mort cap a les tres de la tarda: l'hora en què se sacrificaven els bens al Temple per al sopar pasqual ja imminent. El quart evangeli subratlla aquest simbolisme des dels primers capítols, quan –davant d'un grup de deixebles— posa en boca del Baptista, assenyalant Jesús, aquestes paraules: *Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món!* (Jo 1, 29). Maria seguia al peu de la Creu, amb Joan i la santes dones. No podia allunyar-se d'aquest lloc, amb la mirada fixa en el seu Fill. Li restaven encara diversos glops amargs, abans de poder dipositar el cos al sepulcre.

Al posar-se el sol, cap a les sis de la tarda, començava ja el dissabte, que aquell any era molt solemne, ja que coincidia amb la Pasqua dels hebreus. No era convenient que, en una festivitat tan gran, els cossos dels condemnats seguissin penjats de les creus. Per als jueus era el dia de la preparació, i els cossos no es podien quedar a la creu durant el repòs del dissabte, més quan aquell dissabte era una diada solemníssima. *Per això els jueus van demanar a Pilat que trenquessin les cames dels crucificats i traguessin els seus cossos* (Jn 19, 31). El procurador romà va enviar uns soldats amb aquest penós encàrrec. Podem imaginar el sobresalt de Maria quan va veure aparèixer al Calvari a aquest grup armat de maces i llances. Sant Joan descriu l'escena: *van trencar les cames del primer i les de l'altre que havia estat crucificat amb Jesús. Quan arribaren a Jesús, es van adonar que ja era mort i no li trencaren les cames, però un dels soldats li traspasà el costat amb un cop de llança, i a l'instant en va sortir sang i aigua* (Jo 19, 32-34).

La llança va travessar el cor de Jesús ja mort i va ferir profundament l'ànima de Maria, complint la profecia de Simeó: una espasa et traspasarà l'ànima (cf. Lc 2, 35). Sant Joan, testimoni ocular, va veure en aquest episodi la realització d'altres profecies, especialment aquella referent a l'anyell pasqual: no li trencareu ni un os (Jo 19, 36, cf. Ex 12, 46). I també un altre passatge de l'Escriptura diu: "*Miraran aquell que han traspasat*" (Jo 19, 37, cf. Za 12, 10).

El temps apressava. Josep d'Arimatea i Nicodem, homes temerosos de Déu i membres del Sanedrí, deixebles ocults del Senyor, es van presentar davant Pilat demanant amb audàcia que els concedís el cos del Senyor. Un cop assegurat de la seva mort, Pilat va accedir a la petició. I allà es va presentar Josep acompanyat d'un equip de servidors que portaven escales per baixar el cos de la creu, benes i un llenç gran. *També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà una barreja de mirra i àloe, que pesava unes cent lliures* (Jo 19, 39): una quantitat enorme de perfums, digna de la sepultura d'un rei. *Llavors van prendre el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus* (Jo 19, 40).

La pietat cristiana s'ha aturat en aquest pas evangèlic per contemplar amb emoció i recolliment la imatge de Maria amb el seu Fill mort als braços. És la celebèrrima escena de la Pietat, immortalitzada en l'art per innumbrables pintors i escultors. Potser va ser en aquest moment, mirant el cos martiritzat de Crist, amb prou feines rentat, quan la Verge i les dones van entonar les seves lamentacions, com era habitual en els antics pobles del orient mitjà i com és freqüent encara ara en moltes latituds. L'Evangeli és parc en detalls, però en documents antics de la tradició es troba detallada aquesta escena, posant en boca de Maria –com fa, per exemple, sant Efrem, al segle IV— unes lamentacions en què la Mare de Déu expressa el dolor, alhora que s'adhereix totalment a la Voluntat divina.

Per fi van col·locar el cos de Jesús en una propietat de Josep situada a poca distància a peu del Calvari. Hi havia un hort, i en l'hort un sepulcre nou on encara no havia estat posat

ningú. Com era la Parasceve dels jueus, i el sepulcre era a prop, van posar-hi Jesús (Jo 19, 41-42). Josep d'Arimatea va fer rodar una gran pedra a la porta del sepulcre i va marxar (Mt 27, 60). Estava a punt de començar el gran i solemne dissabte. L'endemà, malgrat la festa, una ambaixada dels prínceps dels sacerdots i els fariseus va demanar a Pilat que posés una custòdia de soldats en aquest lloc. Pilat els ho va concedir. Ells van anar a assegurar el sepulcre segellant la pedra i posant la guàrdia (Mt 27, 66).

La fe en Jesucrist, el Messies i Fill de Déu, semblava haver-se apagat sobre la terra. Però brillava amb força en el cor de la seva Mare, que no havia oblidat la promesa del seu Fill: al tercer dia ressuscitaré (Mt 27, 63).

J.A. Loarte